

Arrest

nr. 206 589 van 6 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2017 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MUTOMBO, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 september 2016 diende verzoekster een visumaanvraag kort verblijf in bij de Franse diplomatieke post in Marokko.

Op 7 oktober 2016 nam de gemachtigde de beslissing dat de afgifte van het visum type C werd toegestaan.

Op 22 oktober 2016 kwam verzoekster in het bezit van een visum type C naar België.

Op 6 januari 2017 werd een meldingsfiche opgemaakt voor een voorgenomen huwelijk in Duffel op naam van verzoekster en de heer V.B.G.

Op 4 april 2017 kreeg verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 27 april 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 27 april 2017 legde de gemachtigde eveneens een inreisverbod aan verzoekster op voor een termijn van twee jaar.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan Mevrouw, die verklaart te heten):

naam: L.

voornaam: K.

geboortedatum: [...]1987

geboorteplaats: <AANVULLEN – LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27.04.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 04.04.2017 (bijlage 13). Een vroeger beslissing tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkenes intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene die op 06.01.2017 informatie kwam vragen over een voorgenomen huwelijk bij de gemeente Duffel, ondernam echter geen verdere stappen inzake dit huwelijksdossier.

Ook een verblijf bij haar Belgische partner en zijn vader, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM aanzien

het geen breuk betekent van de familiale relaties en bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Indien betrokkene in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf staat het betrokkene vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

Op 27 april 2017 werd verzoekster een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht.

Op 12 juli 2017 werd verzoekster gedwongen verwijderd.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van "22" juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Ze voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoekster licht haar middel toe als volgt:

"Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en haar familie.

Verzoekster vormt een feitelijk & hecht gezin met haar partner, de heer V. B. G., hij heeft de Belgische nationaliteit. Het koppel stond op het punt om hun akte van huwelijksaangifte te ondertekenen, aangezien zij hun huwelijksdossier net vervolledigd hadden. Echter werd verzoekster net voor de ondertekening van haar vrijheid beroofd.

Aangezien verzoekster aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dien te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in het artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Om te bepalen of er inmenging op het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden, moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. In het geval van een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu het geval is, neemt het EVRM niet automatisch aan dat er een inmenging is, maar dient de bestreden beslissing wel nog steeds getoetst te worden aan het eerste lid van artikel 8 EVRM.

De Staat moet namelijk aantonen dat er een billijke afweging gemaakt werd tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting tot het in stand houden van het gezinsleven. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands" heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoeksters (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 EVRM.

In casu is het duidelijk dat het gezinsleven van verzoekster niet kan worden verder gezet in het land van herkomst. Voor de partner van verzoekster is Marokko een vreemd en onbekend land, zijn centrum van belangen liggen vervat in België.

Gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel en het centrum van belangen dat voor betrokkenen nadrukkelijk in België ligt, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoekster kan laten gelden.

Dat de bestreden maatregel dan ook om de hierboven vermelde redenen in strijd is met de Belgische Wet en verzoekster onverwijld in vrijheid dient te worden gesteld."

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of de zorgvuldigheidsplicht schendt. Noch verklaart zij haar nader waarom er een manifeste appreciatiefout is gemaakt. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Bijgevolg zijn deze onderdelen van het enig middel onontvankelijk.

Verzoekster licht enkel de schending van artikel 8 van het EVRM toe. Zij doet een uitgebreide theoretische uiteenzetting, waarin de Raad zich kan vinden en die hij bijgevolg kan bijtreden. Verzoekster wijst, om aan te tonen dat ze een beschermingswaardig gezinsleven heeft en dus onder het toepassingsgebied valt van artikel 8 van het EVRM, op het feit dat ze op het punt stond haar huwelijksaangifte te ondertekenen omdat het dossier net vervolledigd was. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing in elk geval blijkt dat verzoekster informatie is gaan vragen over het voorgenomen huwelijk bij de gemeente Duffel. Er blijkt ook verschillende communicatie tussen de gemachtigde en de gemeente hieromtrent. Bijgevolg kan aangenomen worden dat deze huwelijksplannen duidelijk gekend waren aan de gemachtigde en dat het aangewezen was over te gaan tot een belangenafweging, gezien de situatie van een eerste toelating voor verzoekster, wat de gemachtigde ook uitgebreid heeft gedaan.

De concrete toelichting waarom die belangenafweging een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken, is echter zeer summier. Het enige wat verzoekster concreet zegt is: *“In casu is het duidelijk dat het gezinsleven van verzoekster niet kan worden verder gezet in het land van herkomst. Voor de partner van verzoekster is Marokko een vreemd en onbekend land, zijn centrum van belangen liggen vervat in België. Gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel en het centrum van belangen dat voor betrokkenen nadrukkelijk in België ligt, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoekster kan laten gelden.”*

Dit summier betoog kan niet volstaan om een concrete schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Ook al kan aangenomen worden dat het voor de partner van verzoekster duidelijk is dat zijn centrum van belangen in België ligt, gezien zijn Belgische nationaliteit en het feit dat niet blijkt dat hij enige band heeft met Marokko, antwoordt verzoekster hiermee nog niet op de argumenten van de gemachtigde. Deze zijn uitgebreid zoals het feit dat een verblijf bij een Belgische partner geen automatisch recht op verblijf geeft, dat een terugkeer naar het herkomstland om daar een “machtiging” aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het gezinsleven, dat een “tijdelijke” scheiding om zich in regel te stellen niet in strijd is met de immigratiewetgeving en dat het verzoekster vrijstaat een opschorting en opheffing te vragen als ze voldoet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een verblijfsrecht. Verzoekster gaat op al deze punten niet in in het verzoekschrift. Een vaag betoog dat er sprake is van een zeer hechte gezinscel en het feit dat het centrum van de belangen in België ligt zodanig dat het persoonlijk belang zou prevaleren op het algemeen belang, biedt geen weerwoord op de concrete belangenafweging van de gemachtigde. Het komt de Raad niet toe zelf het weerwoord te bieden. Het pleidooi ter zitting van de raadsvrouw was wel concreet, maar vindt geen enkele steun in het verzoekschrift, zodat de Raad niet op grond van dit pleidooi tot een andersluidend oordeel kan komen.

Waar verzoekster in fine van haar verzoekschrift nog aanvoert dat zij onverwijld in vrijheid dient te worden gesteld, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen vrijheidsberoving inhoudt en dat de Raad aangaande de vasthouding conform artikel 71 van de Vreemdelingenwet hoe dan ook geen rechtsmacht heeft.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES